

Nr 66.

Ankom till riksdagens kansli den 6 juni 1917 kl. 12 m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning angående förbud i vissa fall mot användande av vilseledande varubeteckningar vid handel med födoämnen.

Närvarande: herrar Lindhagen, Gezelius, Stårner, Rogberg, greve Spens, Dahl Permansson, Klefbeck, Pettersson i Bjälbo, Gustafsson i Örebro, Karlsson i Fjäl Holmdahl, Pettersson i Södertälje, Rehn och Lindqvist i Kosta.

Genom en den 30 april 1917 dagtecknad proposition, nr 348, vilken blivit hänvisad till lagutskottet, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet, begärt riksdagens yttrande över följande förslag till

Förordning

angående förbud i vissa fall mot användande av vilseledande varubeteckningar vid handel med födoämnen.

§ 1.

Vid varas saluhållande eller försäljning såsom födoämne må för densamma icke brukas någon av här nedan angivna varubenämningar, där varan till sin sammansättning avviker från den normala sammansättningen hos den vara, vilken genom benämningen utmärkes.

Här avsedda benämningar äro

mjölk, smör, margarin, flott, mjöl eller därmed liktydig benämning, socker eller därmed liktydig benämning samt honung, vare sig benäm-

Bihang till riksdagens protokoll 1917. 9 saml. 51 häft. (Nr 66.)

ningen brukas ensam eller i ordsammanställning, som antyder likhet i användningen med motsvarande vara,

ägg i ordsammanställning såsom äggpulver och

saft i ordsammanställning, som angiver saften såsom beredd av frukter eller bär.

Vad om ovan angivna varubenämningar på svenska språket sålunda stadgats skall jämväl gälla om motsvarande benämningar på främmande språk.

§ 2.

I fall, där jämlikt § 1 användandet av viss benämning å vara är förbjudet, må ej heller å varan eller å dess förvaringskärl, omslag eller dylikt eller å anslag eller skylt, som hör till varan, finnas anbragt bild eller teckning, varigenom åt varan kan givas sken av att utgöra vara, som genom sagda benämning utmärkes.

§ 3.

Vad i § 1 stadgas utgöra ej hinder för att vara, som är avsedd att utgöra ersättning för annan vara med någon i § 1 angiven benämning, hålles till salu eller försäljes under beteckning, vari sagda benämning ingår, under förutsättning att varans egenskap av ersättningsmedel uppenbart framgår av den använda beteckningen.

§ 4.

Saluhåller eller försäljer någon vara under benämning, som enligt vad ovan är stadgat ej må vid varans saluhållande eller försäljning användas, eller bryter någon mot det i § 2 stadgade förbud, varde, där han haft eller bort hava vetskap om varans verkliga beskaffenhet, dömd till böter från och med 50 till och med 1,000 kronor, där ej förseelsen enligt allmän lag bör beläggas med strängare straff.

Lag samma vare, där någon vid saluhållande eller försäljning av vara, som i § 3 avses, uraktlåter att, på sätt i nämnda paragraf är stadgat, angiva varans egenskap av ersättningsmedel.

§ 5.

För förseelse mot denna förordning vare, där den med husbondes vetskap begås av hans hustru, husfolk eller i hans arbete antagen person, husbonden ansvarig liksom vore förseelsen begången av honom själv.

§ 6.

Den, som under tid, då han är ställd under åtal för förseelse mot denna förordning, fortsätter samma förseelse, skall, när han varder därtill lagligen förvunnen, för varje gång stämning delgivits fällas till särskilt ansvar.

§ 7.

Hälsovårdsnämnd eller, där sådan icke finnes, kommunalnämnd åligger att ägna synnerlig uppmärksamhet däråt, att förseelser mot denna förordning varda angivna till åtal.

§ 8.

Av böter, som ådömas enligt denna förordning, tillfalle hälften åklagaren och hälften den kommun, inom vilken förseelsen blivit begången. Finnes särskild angivare, tage han hälften av åklagarens andel.

Saknas tillgång till böternas fulla gäldande, skola de förvandlas enligt allmän lag.

Denna förordning träder i kraft den 1 augusti 1917.

Vid 3 § har utskottet velat erinra om följande. Enligt 2 § i de sak-kunnigas i propositionen intagna förslag skulle bl. a. vara, i vars be-teckning någon i 1 § angiven benämning inginge på sådant sätt att därmed antyddes likhet i användning med den vara, vars benämning an-vändes, anses saluhållen eller försåld under sistnämnda benämning. Såsom å sid. 11 och 12 i propositionen omförmäles, hade från flera håll riktats en skarp kritik mot förslaget i denna del, och hade Kungl. Maj:t funnit dylikt stadgande icke böra ingå i författningen. På anförda skäl hade emellertid Kungl. Maj:t i 3 § inarbetat bestämmelser, att vara finge hållas till salu eller försäljas under beteckning, vari i 1 § angiven benämning inginge, under förutsättning, att varans egenskap av ersättningsmedel uppenbart framginge av den använda beteckningen. Härmed torde jäm-väl hava avsetts, att etikett å vara, som finnes förpackad vid tiden för författningens ikraftträdande, kan kompletteras — givetvis dock på ett i ögonen fallande sätt — till överensstämmelse med den i 3 § uppställda fordringen. Det synes emellertid utskottet, som om detta icke fullt tyd-ligt framginge av formuleringen.

Vid 8 § har utskottet ansett önskvärt, att angivare icke tillerkännes bötesmedel, samt att åklagares andel begränsas till en tredjedel av böterna.

På grund av vad sålunda anförts, får utskottet hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anmäla,

1:o) att riksdagen ansett önskvärt, att 3 och 8 §§ omarbetas på sätt ovan anförts; och

2:o) att riksdagen i övrigt icke funnit något att erinra mot den föreslagna förordningen.

Stockholm den 5 juni 1917.

På lagutskottets vägnar:

CARL LINDHAGEN.
